

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Junius hó 1.

II. szám.

Az első Keresztények.

Piros pünkösd ünnepe ismét elmult. De azért még mindig élénk érdeklődéssel figyeljük azon régi csodálatos történetet, mely a Jeruzsálemben összegyűlt tanítványokon végre ment, mikor is azokra a Szent-Lélek kiöntetett és ezzel a keresztény anyaszentegyház fundamentoma letétezt. Pünkösd az egyház születési ünnepe. És amint minden ember, még késő öregségében is, szívesen emlékszik vissza gyermekora és ifjúsága élményeire, azonképen az Úr gyülekezete is szeretettel idézi vissza azon kedves, apostoli, első időt, mikor a hívők tábora egy szív, egy lélek volt és az első szeretet tüze minden szívet fellángolásával betöltött.

Ha az első keresztények jellemzését keressük a Szentírásban, úgy leginkább ebben, a többször hangoztatott mondatban találjuk: „Mindannyian Szent-Lélekkel teljesek valának.” És csakugyan az első keresztények olyan emberek voltak, kik Szent-Lélekkel teljesek voltak, nem csupán az apostolokra gondolva, hanem a gyülekezet minden tagját ide számítva. Ámbár pünkösd ünnepén a Szent-Lélek először tényleg a szorosán vett tanítvány seregre töltetett ki, a kik imádkozva várták az ígért teljesedését. De ezen pünkösd ajándék aztán nem egyedül az ő részükre tartatott fenn, mert Péter apostol azon hatalmas prédikációjában, mikor egy napon 3000 lélek tért meg, ezen ajándék felől a következőképen nyilatkozik: „Mert néktek lett az ígért és a ti fiaitoknak és mindeneknek, kik messze vagynak, valakiket tudniillik a mi Urunk Istenünk elhívott.” (Apost. csel. 2. rész 38. vers.) És tényleg nem sokára pünkösd után Samariában ébredés támadt. Először csak hittek az Úr Jézus nevében, de amikor az apostolok hozzájuk jöttek, akkor ők is Szent-Léket vettek. (Cselek. 8. rész.) Egy néhány héttel később pedig Péter apostol már Cézaráában hirdeti az ígét, a hol Kornélius római százados házában, kereső pogány lelkek, már vártak reá. És amikor az apostol hirdeti nekik a megfeszített és feltámadott Krisztust „szállta a Szentlélek mindazokra, a kik hallgatják vala e beszédet.” (10. rész 44. vers.) Az apostollal jött, zsidókból való

hívők pedig elálmélkodának mikor tapasztalták, hogy a Szentlélek a pogányokra is kiáradott. Ez volt a Szentlélekkel való megkereszteltetés és amely őket keresztényekké tette. Itt is nyomatékosan hangsúlyoztatik, hogy nem egyes személyekről vagy kivételekről van szó, hanem az összességről, kik az ígét hallgatták. És ezért bátran megállapíthatjuk a tényt, hogy az első keresztények oly emberek voltak, kik Szentleket nyertek.

Milyen ismeretető jelet találunk azonban kik a Szentleket vették?

Ha az apostolok történetét figyelemmel olvasom, úgy első ismeretető jelként azt találom, hogy *azok egy mély, szent, nagy örömmel rendelkeztek.* Örültek mindennek fellett azon, hogy Jézus, a ki értük meghalt és feltámadott, az ő személyes Megváltójuk lett. Ezen örömből nőtt ki azután azon izzó lelkesedés, mely őket Jézusról tanubizonyoságtételre és érette munkálódni készítette. Megtiltották ugyan nekik, hogy ezen névről szóljanak, az ő feleletük azonban ez volt: „Mert nem lehet, hogy melyeket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” (4. rész. 20. vers.) Hasztalan vetették ezután börtönbe őket, hasztalan háborgatták, üldözték, kergették, mert ezen szenvedések is csak arra szolgáltak nekik, hogy örömük annál nagyobb, annál tökéletesebb legyen. Ezen öröm tanubizonyosság volt arról, hogy Isten Szentleke betöltötte őket.

Egy további ismertető jelet találunk az első keresztények *ima életében.* A Szentlélek az imádkozásnak a lelke és a hol egy szívet tűz sugaraival bevilágít, azt imára serkenti. Amidőn Damaskus előtt Sault megtérítette, akkor Krisztusnak és az első keresztényeknek ezen dühös üldözője, imádkozni kezd. Lásd „Ő imádkozik” mondja az Úr Ananiásnak. Az első keresztények az imában kitartottak. Gyönyörű ima összejövetelek lehetek azok mint olvassuk! Amidőn imádkoztak megrendült a ház a hol összegyülekezve voltak. Milyen messzire távolodtak el a mai úgy nevezett keresztény gyülekezetek ezen első ima-ideáltól! Csak elképzelhetjük-e, hogy az akkori imádkozó gyülekezetben az előljáró egy imakönyvvel a kezében, egy ima formát olvasott volna elő és a többiek azt nyugodtan végig hallgatták? Mi érezzük, hogy ilyesmi az első

keresztények idejében nem divhatott Másrészről most is az a szilárd meggyőződésünk, hogy a hol ma Isten Lelke az Ő jogához jut és érvényesülni tud, ott egy tényleges imaközösséget létesít éppen abban a szellemenben, mint az első pünkösdi napok után.

Végül még egy ismertető jelre akarok rá mutatni.

A Szentlélek *szent, nagy szeretetre gerjesztette* az első keresztények szívét Jézus tanítványai iránt. És ez az egész világ figyelmét és csodálatát felkeltette, mint ahogy az evangélium is mondja: „Erről ismernek meg mindenek, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.” (János ev. 13. rész 34. vers.) Ezt Jézus mondotta bucsuzásakor tanítványainak a Szentlélek ígéréssel egybekötve. És pünkösd után ezen szeretet működni kezdett. Egy mindenkiért és mindenki egyért! Ez volt az irányadó elv náluk. „Lássátok miképp szeretik a keresztények egymást, hogy készek egymásért meg is halni”, — mondották még a pogányok is. A szeretetnek ezen óriás hatalma volt az, mely az első keresztényeket oly erőssé, oly állhatatossá tette, hogy ők minden üldöztetés dacára, — a körülményekhez képest elég hamar — meghódították az egész világot. Ahol ma Isten szent Lelke úgy az egyeseket, mint az egész gyülekezetet betölti, ott szükség, hogy mutakozzék ezen hatalmas szeretet. És ahol nincs ezen szeretet, ott lehetnek bármily gyönyörű templomok és működhetnek bármily nagyszerű szervezetek alapján, — a Szentlélek hiányozni fog, mely a kereszténységnek lelke, élete, gerince!

Amivel az első keresztények rendelkeztek, azzal nekünk is rendelkezünk kell és rendelkezhetünk is, csak akarnunk kell! Az Úr keze nem rövidült meg: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” Az Ő ígéretei is ugyanazok és változhatatlanok. A Szentlélek ma is ugyanaz, a ki volt. Csak azon fordul a kérdés, hogy mi magunkat Ő neki által adjuk, bűneinktől szabadulni igyekezzünk, hitben az üdvöt elfogadjuk és a magasságból jövő erőt, mely az első keresztényeknek is az ereje volt, magunkban működni engedjük. A többit aztán hagyjuk Ő reá. Pünkösdnek Lelke bennünket örömmel, élettel és szeretettel fog besugározni! Ezt adja Isten kegyelemből, ez az én szívből jövő jó kívánságom.

M.

Ha

Még javában tombol oda kint a harc és a levegő harci lármától terhes, az elmék

még itt is — ott is makiacs, elszánt tűzben égnek és az öklök a benső haragtól szorulnak össze. De azért már távolról sem haragszik a világ annyira mint azelőtt, a háborusláz is rég lelohadt. Az emberi szív nem alkalmas a gyűlölet konzerválására. Az szeretni vágyik és béke után eped. Ha ideig-óráig úrrá is lesz felette az indulat, aztán annál inkább megszeli, lecsendesül és pihenésre tér.

Most már olyan pillanatok élünk amikor a békéről álmokat-álmodunk és látásokat-látunk. Visióink vannak a béke felől és fantáziánk minden színpompájával róla alkotunk tarka, virágos képeket. És ilyen vágyódás mellett már nem kéhet soká, a nyitott ajtókon, a véresre zuzott, sebzett, elgyötört sziveken keresztül bekell gördülni a béke szivárványos kocsijának

De most már mást is tudunk. A háború három nehéz, véres esztendeje sok mindenre megtanított és a lezajlott temérdek offenzíva után most már megállapíthatjuk, hogyha a borzalmas három éves háborút egy három éves verőtéves, napsütéses, szeretettel teli itatott misszió aera, krisztusi munkálódás váltaná fel, hamar paradicsommá alakulna ez a szerencsétlen, szomorú, letarolt világ. (Ez volna a legtökéletesebb reparáció, a legdicsőségesebb hadisarc!)

Igen, ha Isten népe általános mozgósítást rendelne el a bűn, az igazságtalanság és pokol ellen, ha minden ép-kéz-láb hívó lélek a megváltás öröm hírével harcba szállana a csüggedés, az elkárkozás szellemével, ha útra kelnének a biblia társulat Zeppelínjei, repülőgépjai és szerte széjjel, az egész hitetlen, örömtelen, csalódott reményű világra az evangélium gyújtó robbanó bombáit szórják, hogy még a legsötétebb, legcivilizálatlanabb, emberevő pápuákat is evangélizálja, ha a 42-esek és 30-felesek az ázsiai és afrikai öserdők vadonjait lőné halomra, hogy helyébe szebb, nemesebb, rendezettebb országokat építsen, fejlettebb kulturával, több iskolával, több templommal tele építve.

És még mennyi ha . . . ha . . . dolgot lehetne felemlíteni, ha egyszer igazán béke és a szivekbe szeretet lépne. Igazi krisztusi béke, igazi krisztusi szeretet . . .

Vagy nem gondoltunk még soha azon, hogy mi lenne ha az a tömeg emberi és mechanikai energia, mely most a harctereken morzsolódik el, egyszer Krisztus országáért jönne lendülésbe? . . .

Micsoda káprázatos, virágos boldogságba borulna a világ, ha minden szív, minden nyelv, minden elme és minden testi, lelki erő Jézus zászlaját emelné a magasba!

Akkor csakugyan a sánták ugrándoznának, a betegek meggyógyulnának és a

némák nyelve énekelne . . . Lenne ösvény és út, mely a szentség útjának neveztetnék . . . Cs.

Csak még egyszer . . . Cs. 17. 3.

(Eredeti kútforrás alapján szabadon feldolgozta: Cs.)

I.

Adél, a fiatal leány keze között forgatta a színházi imprezárió levelét és meglepődötten mosolygott hozzá. Az ajánlat felettébb kedvezőnek látszott és fényes jövővel kecsegtette. Messze, idegenbe, a főváros zajos forgatagába hívta az ajánlat és itres, léha bókokkal halmozta el a leányt arra az esetre, ha színi pályára lép. Csak az édes anya szíve vert hevesen és nézett szánalommal leánya egészségétől piros, fiatalágtól üde, harmatos arcába, mely most a szokottnál is élénkebb pirban égett és így szólt gyermekéhez:

Tépd össze azt a csunya levelet édes gyermekem és annál a könnyelmű, léhűtő, szivtelen pesti kalmárnál, ki áruba akarja bocsátani fiatalágodat, tehetségedet, hangodat, hidjél inkább nekem, ki óva intelek minden bal lépéstől és szeretettel kérlek, hogyne hagyj magára özvegy, egyedül álló édes anyádat.

A leány egy pillanatig mintha ellágyult volna, melegen és könnyes szemmel tekintett anyja arcába, de a másik pillanatban ismét keménynek, felületesnek és könnyelműnek látszott és úgy szólt:

De anyám hová gondolsz? Nézz reám és mond, ennyi kincset kiaknáztatlanul hagyhatnék-e és ilyen tehetséggel felruházva e kicsiny faluban elég helyem volna-e szárnybontogatásra? És itt e poros, szerény fészekben maradjak örökre, mikor oda kint az élet az érvényesülés, a dicsőség útja int felém? De azért még se a magam szerencséje vonz el innen, inkább reád gondolok anyám és arra a végtelen boldogságra, mely akkor lenne az osztályrészem, ha téged innen e csendes, e szürke, e szegényes helyről egy nagyobb, fényesebb körbe vihetnék el, a hol több kényelem és több jólétben lenne részed. A hol nem kellene örökösen kicsinyes, hétköznapi dolgokkal bibelődöd és a megélhetést az időjárás szeszélyeitől várni, hanem a hol mindig elegendő pénz állna rendelkezésedre és a cselédek várnák parancsaid teljesítését. Akkor teljesen boldog lennék anyám . . .

Még tovább akarta folytatni a leány, de az anya közbe vágott és nem engedte, hogy tulságosan bele melegedjék az ábrándozásba, hanem egészen közel ment a leányhoz és úgy mondta neki könnyein át:

Szent ez a ház Adél, mert itt ismerem meg atyádat, a te bölcsöd is itt ringot valaha és a te fehér leány szobád is ebben a házban van még ma is. De szent ez az egész falú is gyermekem, mert atyád véres verejtéke ennek az áldott földnek a rögére hullt és mert ide van ő eltemetve. Ne beszély kicsinylőleg e helyről, mert itt minden talpalatnyi hely az ő lányomdokát hirdeti. De szükségről sem beszélj gyermekem, mert a hol még két ilyen szép tiszta szoba áll a rendelkezésünkre, a te külön virágos leány szobádat nem is említve, a hol ilyen gyümölcsöskert van, melyben azok a finom almák és körték teremnek, melyet aztán később Budapesten a csemege üzletekben, drága pénzért árulnak, a hol az istállóban ilyen két szép tehén adja mindennap azt az áldott, friss, egészséges tejet, melyből annyi pohárral itatsz gyermekem amennyivel jól esik és beléd fér és a hol az asztalon soha el nem fogy a puha, fehér kenyér, melyre bármikor tetszésed szerint vajjat vagy túrók kenhetsz és ahol ennyi baromfi szaladgál az udvaron, ki merne szükségről beszélni édes gyermekem? Abban tán igazad lehet, hogy itt a dolognak utána kell nézni ha eredményt akarunk elérni, de azért a pihenésre is jut mindig elég idő és nem kell félni attól, hogy a munka esetleg káros befolyással lehet az egészségünkre. És lásd mégis a mi lenézett, megvetett kis falunkba jönnek nyaralni a pesti urak és dámák . . .

De nem erről akarok csevegni veled, mert a háznál, az istállónál, gyümölcsöskertnél, a mindennapi kenyérnél, sőt gyermekkorod és atyád megszentelt emlékenél még sokkalta életbe vágóbb dologról van szó arról, hogy atyánk nem csak a földi megélhetés lehetőségét hagyta reánk és az ő áldott emlékét nem csak az itt látható és fogható dolgok hirdetik, hanem sokkalta inkább ama másik örökség, melyet e könyvvel: „Szentírás“ hagyott reánk. És gyermekem, ha már a szülőház szentsége semmi is volna szívednek, ha számüzni is tudnád onnan atyád emlékét, legalább jusson eszedbe a mindennapi háziistenisztelet, az ő naponkénti forró imája és az az elvitázhatalan tény, melyről atyánk jámbor élete bennünket meggyőzhetett, hogy Istennek szeretete és kegyelme az nála nem üres ájtatoskodásból és vallási ceremóniák gyakorlatából állott, hanem mi saját szemünkkel tapasztaltuk, hogy az örökélet már e földön az övé volt. És ilyen állapotban költözött el közülünk ama ködös, szomorú őszi napon. És nemde te voltál az magad ki akkor az ő ravatalánál állva megjegyezted: „Nézd anyám, hogy mosolyog az arca.“

(Folytatás következik.)

Szerkesztői rovat.

A keresztyén könyvesház évi közgyűlése jó alkalmat szolgáltat arra, hogy május 8—10-ig prédikátoraink összejöjjenek tanácskozásra. Felhasználtuk ezen alkalmat, hogy tapasztalatainkat egymással közöljük, a munka nehézségeit megbeszéljük és a közös imában egymást megerősítsük. Fájdalom, a prédikátorok kis serege mind jobban fogy és a hadszolgálatához bevonult testvérek közül senki sem lehetett jelen, a budapesti gyülekezet kedves pásztorát is nélkülöznünk kellett, a ki jelenleg már a francia fronton teljesít szolgálatot. Továbbá hiányoztak Mann, Gläser, Malács, Drum, Wenninger, Kreutzer testvérek, akik mindegyike más-más csataterén szolgálnak. De akadályozva volt más okból Dardi testvér is a megjelenésben, a ki az ő magányos örszeméről, a trieszti zónából, küldte szívélyes és áldást kívánó üdvözlését. (Az üdvözlést mi is viszonzozzuk és kívánjuk, hogy a taliánoktól most ott oly forró levegőben is sok és bőséges öröme legyen az Urban.) És különös örömünkre szolgált, hogy Jakob testvér, a ki a napokban már a király ruháját magára veszi, megbeszéléseinken még jelen lehetett. Nem könnyű neki az oly szükséges és kedves munkát most mással felesereselni és még nehezebb családjától elszakadnia, különösen ha figyelembe vesszük azon megrendítő körülményt, miszerint két testvér bátyja hősi halált halt a hazáért. De éppen azért mély benyomást tett reánk tapasztalni, hogy ennek dacára, mily lelkesedéssel tesz eleget a haza hívó szavának. A míg ily hangulat uralkodik katonáink között és a míg azok ily kötelesség érzettel rendelkeznek, addig nyugodtan nézhetünk a jövő bármily megpróbáltatásai elé.

A megbeszélésre került témák mind gyakorlati természetűek voltak. A háború által megváltozott egyházi és vallási viszony érdekesen tárgyaltatott ezen téma által: „A metodizmus hivatása Közép-Európában a háború után.” A Superintendens, ki a megbeszélést e címen bevezette, rövid vonásokkal ecsetelte egyházunk égető kérdéseit Magyarországon, Ausztriában és velünk szövetséges Németországban. A mi feladatunk háború után is ugyanaz marad mint háború előtt volt: a megfeszített Krisztust prédikálni, a bűnösöknek megmutatni mikép nyerhetnek Ő általa bűnbocsánatot és megszentelést. Isteni küldetését és hivatottságát az is bizonyítja egyházunknak, hogy dacára a sokféle és változott viszonyoknak a különböző országokban, mégis megtalálja az utat a nép szívéhez. De hogy ezen utat a jövőben még jobban megtalálhassuk, kell, hogy

az evangélizáció eszközt határozottabban érvényre juttassuk. A történelem bizonyítja, hogy a nagy háborúk folyamán mikor a nép érdeklődése másfelé terelődött, annak végeztével ismét a vallásos élet került a felszínre. És amiképen most természetes, hogy a nép földi kenyér után kívánczik, úgy eljön majd az az idő is, mikor Isten igeje után eped. És akkor amilyen mértékben képesek leszünk a népek ezen lelki kenyeret nyújtani, Krisztust az Ő erejében feltárni, oly mértékben fogunk hozzá járulni a háború okozta sebek gyógyításához és népünket előkészíteni az Isten által kijelölt új, nagy, szent feladatra.

Bargmann prédikátor testvér Grázból, egy mély, gondolatokban gazdag biblia órát tartott Péter 1. lev. 4. rész 1—12 verse alapján, amelyben a megpróbáltatások és szenvedések idejének áldásai új megvilágításba kerültek. Riedinger prédikátor testvér pedig a második estén felolvasta terjedelmes előadását azon veszélyekről, melyek a lelki életet fenyegetik a háborús időben. Felmerülnek külső és belső veszélyek. A háború az ő külső nagy izgatottságával sokszor elrabolja Istennel való közösségünknek csendes óráit. A mai időnek lelke, a Krisztus lelkének ellensége. A miképpen a könnyű és nagyháborús kereset egyeseknél, úgy a szükség és nagy gond másoknál akadályozzák a benső ember fejlődését. És mégis, minden nehézség ellenére nem szabad, hogy bennünket bármi is eltérítsen az igazi céltől, a háborúban is igazolni tartozunk, hogy mi Jézus Krisztus tanítványai vagyunk.

A budapesti kedves gyülekezet mindent elkövetett, hogy itteni tartózkodásunk alatt kellemesen érezzük magunkat. Nem is volt okunk semmi panaszra, különösen a Lajthán túli testvérek fejezték ki meleg hálájukat a budapesti testvérekkel szemben. A jól látogatott esti összejövetelek pedig élénken bizonyították, hogy mennyire becsülni tudják az ilyen összejöveteleket. A minden bölcsességnek Istene pedig áldjon meg és ajándékozzon meg bennünket onnan felül való erővel, hogy a világnak világossága és földnek sava legyünk. Isten dicsőségére és a világ üdvére. (Melle.)

Békeharang

— Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. —
 — Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön. —
 — Tíz példányt portmentesen küldünk —

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Junius hó 15.

12. szám.

Az én Megváltóm.

„Jól tudom Megváltóm él.”

A szenvedésekben megpróbált Jób pátriárka kiáltott fel így. Miután barmait elhajtották a Káldeusok, szolgálait fegyverrel megölték a Sabeusok, fiaira és leányaira rá szakadt a ház, testét undok fekélyek borították el, felesége lázongott ellene, barátai pedig alattomosan fondorkodtak ellene — akkor kiáltott fel ily diadalmasan. A hámban ülve, testét cseréppel vakarva is érezte, hogy az ő Megváltója él! Látoki szemeivel a jövőbe nézett, vágyaival és reményeivel a jövőbe szállt, szenvedéseivel és kinjaival a jövőbe élte át magát.

Mi már többet tudunk Jóbna. Mert a miről a próféták álmokat álmodtak és látásokat láttak, miről epedve-vágyva zsoltárokat énekeltek, az már mind beteljesedett. Betlehemtől a Golgotáig és onnan a felmagasztaltatásig, majd a Szentlélek erejének a kitöltéséig, a szent történelem immár a multnak az eseménye. Most már a kövek, a pergament tekercsek és a vértanúk százezrei hirdetik, hogy a megváltás nagyszerűsége végbement, a kegyelem alászállt a földre és az evangélium a világ négysele felől hirdettetik.

És mégis, és mégis . . . mintha a mi hitünk nem volna oly intenzív, oly közvetlen, oly bensőségteljes mint amilyen a multban Jób pátriárkái volt. Aki pedig nálunknál sokkal kevesebbet tudott. De a hitet nem a tudás dönti el. Judás közvetlenül a Megváltóval élt és egy tálból evett vele, hallotta a nagyszerű tanításokat és látta a csodák egész sorozatát. Szive mégis hideg, lelke közönyös maradt irányában.

A hit a szeretetnek a műve és a ragaszkodásnak, a hűségnek a folyománya. Mert hasztalan minden bizonyíték és a historia hiába vezet el bennünket a vértanúk által teleített földre, szívünk keménységét, lelkünk csökkönyösségét, akaratunk megátalkodottságát össze nem törheti. A legcsodálatosabb esemény sem győzhet meg bennünket az üdvösség elnyerhetése felől addig, míg csak külső, földi, anyagi dolgok és bizonyítékok állanak rendelkezésünkre. S zinte azt lehetne mondani, hogy ha ha-

lottakat látnánk feltámadni is, még ez sem tudná szívünket Istennel közvetlen összekötetésbe hozni. Eszünket meggyőznél talán, lelkünk hideg maradna továbbra is. Mert arról, hogy a mi Megváltónk él, bennünket csak a közvetlen tapasztalat, a Vele való személyes érintkezés és az Ő lelkének velünk való közlése tehet bizonyossá.

És ezt a hitet nem adhatja nekünk semmi féle tudomány, semmi féle tanítás, semmiféle irás. A próféták iratai és az apostolok levelei sem győzhetnek meg e felől, szüleink, testvéreink, barátaink sőt lelki vezetőink, lelkészeink sem tehetnek bizonyossá felőle. Erről egyedül csak mi magunk, közvetlenül és személyesen győződhetünk meg. De ez a meggyőződés aztán annál precízebb, annál tökéletesebb formában nyilvánulhat meg; a ki magán tapasztalta a kegyelem tényét, az igazságerejét, az többé nem kételkedik és nem ingadozik ide s tova. Az ilyen szív nem táplálkozik a mult csodáival és nem a mult időknek virányain andalog, hanem a jelenben és a jelennek él. Körülötte már most virágos az élet és már itt e földön érzi, hogy Isten nap-nap mellett csodával és édes titkokkal, sovargó sejtelemmel hinti tele az életét.

Az ilyen keresztény ember testileg lehet igénytelen, szegény, ügyefogyott és kicsiny, földi dolgokban korlátolt talán, de mivel érzi és tudja, hogy Megváltója él és az körülötte, vele, sőt benne él, — lelkileg mégis gazdag és amerre lép csodák történnek és az útja pompázó lilomok között halad . . . Cs.

A szeretet soha el nem fogy.

Még az első mozgósítás idején történt. A forró augusztusi estén a fiatal nő épen a kertre nyíló ablaknál ült és gondolataiban messze elrévedezett. Az ablakdeszkán a nyitott biblia feküdt és épen ott volt felütve a hol Pál apostol a szeretetről oly csodálatos dolgokat mesél. (Kor. lev. 13. rész.)

Anna asszonynak oly jól esett most az apostol szavain meláználni. Nem rendes biblia olvasás volt ez, mikor az ember csak átszalad a versek felett, hanem lassan, jól átgon-

dolva, pontról-pontra haladott előre a nevezett részen, mikor azonban oda ért: „A szeretet soha el nem fogy” — tovább nem folytathatta. Oly végtelen erővel ragadta meg ez idézet és kapcsolódott bele most a saját életébe, hogy csak ennek a hatása alatt állott és minden egyébiről megfeledkezett. A teli hold fényével arcát megvilágította és a becsukott szemekből a könny most pataként ömlött alá. Maga sem tudta miért sir talán.

Az ajtón gyenge kopogás hallatszott először, majd erősebb dörömbölés követte. A fiatal nő ábrándozásából magához térve, könnyeit kötője csücskével letörölve, ajtót nyitott.

Az ajtóban a távirathordó állott és egy táviratot nyomott, a még mindig álmodozó nő kezébe és már gyorsan el is távozott.

A fiatal nő szíve hevesen dobogni kezdett amint a táviratot izgatottan feltépte és abban olvasta: „Férje a Drinánál súlyosan megsebesült és a serajevói kórházba szállítatott, ott azonban rövid szenvedés után meghalt. Temetésére nézve kérünk intézkedést.”

Anna asszony szeme előtt elborult minden. Nem ilyenek képzelte a jövőt a mikor ennek a derék férfinak hitvesévé lett. És nem ilyen reménnyel váltak el alig négy héttel azelőtt. Utoljára is, mikor már hátán volt a teljes felszerelés és indulásra készen állott, egy zsoldár éneklése után, buzgó imádság között bucsuztak el egymástól. Szívük akkor is nehéz volt és könnybe uszott a szemük, de azért elég erősnek érezték magukat és mindent a jó Istenre bízta.

S most minden számítás keresztül lett húzva és a szív gyökerében lett megtámadva. Ennyi fájdalmat nem lehet elviselni és ennyi szeretetet, melyben neki része volt, nem lehet pótolni. Már szédül is és a feje zugni kezd, szívét összeszorulni érzi és levegő után kapkod. A fájdalom eszméletét akarja venni és a meggyötört test roskadni készül. Nem, ezt nem lehet kibírni, a szívnek bele kell szakadni.

De ebben a pillanatban az utcán szél kerekedett és a nyitott bibliát az ablakról leverte. A könyv nagyot koppan a szoba padlóján és az asszonyt fájdalmából felriasztja. A fiatal nő észreveszi, hogy a nyitva hagyott bibliájával mi történt. És ekkor, önkéntelenül is, az apostol előbbi szavai jutnak az eszébe. De mintha most már nem csak a biblia, de a levegő, a szoba butorai is hangosan hirdetnék neki: „A szeretet soha el nem fogy.”

Már ismét erősnek érzi magát és már megnyugodott az Isten kifürkészhetetlen

rendelésében. A fájdalom ugyan még ott tojbol a szíve falán és a nyitott seb ott tántong beusejében, de már azzal is tisztában van, hogy a szeretet nem csupán erre az életre szól és a halál azt meg nem szüntetheti. A szeretet tökéletessége a halál által nem kisebbedik és el nem fogy. Sőt a szeretet oda át napról-napra édesebbé és diadalmasabbá válik.

Es Anna asszony érzi, hogy ő még Frigyesével egykor találkozni fog.

(Cs.)

Csak még egyszer . . .

(Eredeti kútforrás alapján szabadon feldolgozta: Cs.)

II.

Es én akkor tudtam, hogy miért mosolyog. Annak a benső lelki békének, mely az ő keblében honolt és annak a bizonyosságnak az üdvösség felől, melyről ő tökéletesen meggyőződve volt, az arcán is vissza kellett tükröződni. Lásd még erre is felakartam hívni figyelmedet mielőtt felületesen ítélnél. Vagy már ez sem elég arra, hogy visszatartsalak e végzetes lépéstől? A muló dicsőség végkép elvante volna ítélőképességedet?

De ezeket a szavakat már nem hallotta a leány, mert az ő gondolatai már is messze a főváros csillogó tündér kertjeiben kalandoztak és már is ott képzelte magát a színpad káprázatosan megvilágított deszkáin és hallani vélte a neki szóló tapsorkánt.

Az anya is észrevette, hogy szava kárba veszett és aligha talált meghallgatásra. Ha a szív egyszer megkeményedett, ember azt többé meg nem lágyíthatja. Egy meghalt keresztény atyának emléke sem lehet elég erős arra, hogy az örvény szélén megállítsa az elveszett gyermeket. A szívnek magának és személyesen kell megéreznie, hogy a megváltás ténye nem mese, nem templomi elmélet, hanem élet és valóság, melyen a szívnek át kell esni és míg a szív ezen át nem esik, nem képes felfogni az üdvösség nagyszerűségét.

Es te Adél! — riadt fel merengéséből a vergődő anyaszív — te is csak akkor fogod felfogni e szavak igazságát, mikor az élet, a világ már jól, finomra összetör! . . . Igen, akkor te is megfogod találni a kegyelemhez vezető utat. Így még mindig azt képzeled, hogy ez csak ájtatos, kenetteljes beszéd. De ha majd megcsal az élet, ha szerencsétlenné tesz az imbolygó lidérc fény és ha majd nyakadra teszi a pokol a kétségbeesés hurokját és nem lesz máshová menekülnöd, ha érezni fogod, hogy egészen

meztelenre vetköztetett, — akkor te is megfogod tudni találni a megigazulás útját — szólott fuldokló zokogással az anya.

Nem beszéltek egymással többé e dolog felől és néhány héttel később a leány el is utazott hazulról.

S míg a vonat dübörögve vitte a dicsőség felé, oda haza az anya erősen az ablak félfába kapaszkodott és úgy tekintett arra felé, merre a vonat elvitte egyetlen gyermekét félig zokogva, félig imádkozva:

Igen Adél, te még dacolsz a kegyelemmel, de a kegyelem mégis erősebb lesz és megfogja hódítani szivedet . . .

A leány megérkezett a főváros zajos forgatagába. A szinpompa elkápráztatta szemét és az új környezet látszólagos kedvességei hamar álomba ringatták. Az új életpálya pedig, melyen megindult már is sok dicsőséggel övezte körül. Szédítő sikerei voltak és pályatársnői is hódolattal vették körül. Az első hetek mámoros hangulatában nem is vette észre, hogy a régi, meghitt, csendes otthonból egyszerre, szinte minden átmenet nélkül, egy egészen új, szokatlan, lármás, túlekedéssel és rút önzéssel teli világba került . . .

Az ördög nem szokta egyszerre bekötni a szemet, hanem fokozatosan komályosítja el. Adélnek sem volt kezdetben minden az inyére és habár elég jól feltalálta magát, mégis voltak percei és pillanatai mikor eszébe jutott az otthon, mikor édesanyjára emlékezett és mikor a sok léhaság látása elszomorította. Mert habár sok mindenben tetszett is neki a színházi élet és a vidám, bohém társaságban jól elszórakozott, mégis még mindig bántották, ha sikamlós dolgot hallott, ha tragár szavak ütötték meg fülét és ha könnyelmű, ledér étellel találta szemközt magát.

Nem ilyennek ismerte ő az életet. És nem ilyen nevelésben részesült oda haza. Nem is mulasztotta el, hogy barátait figyelmeztesse a jóra és jó példával járjon el előttük. A szini akadémia közös étkezései alkalmával, étkezés előtt és után imádkozott és ha visszavonult szobájába, vagy ha a zongora mellé ült le, a sok émelygős, érzélgős és üres nóta után egy-egy kellemes, és üdítő lelki éneket is játszott és énekelt. A mindennapi száraz, hideg dolgok után érezte, hogy szive felmelegedik, lecsendesedik, megnyhül és megkönnyebbedik. A régi, fehér leányszoba tiszta, virágos levegőjét érezte ilyenkor maga körül. Csak mikor tapasztalta, hogy imádkozásáért kinevetik és a szent énekekből gúnyt csinálnak, lett szive mindinkább közönyösebb a lelki dolgok iránt s mire az első karácsonyest

elérkezett, már szinte elfelejtett imádkozni és ajkán szokatlan lett a zsoltári ének . . .

Igy lett Adél szive mindennap hidegebb és fásultabb az isteni dolgok iránt. A rossz környezet őt is magával sodorta a könnyelműségbe. De lassacskán már nem csak a vallásos dolgokról felejtkezett meg, hanem az otthon is elmosódott, ködbeveszett emlékezetében. Az édes anyai arc tiszta, jóságos vonásai is elhalványultak lelki szemei előtt és a haza küldött levelek száma is erősen gyérült, tartalma kevesebb, ridegebb lett. Végül egészen kimaradott. És hosszú hetek, hónapok teltek el anélkül, hogy az édes anya értesítést kapott volna gyermekétől.

Milyen durva tud lenni az ördög és a finom, puha szívet milyen hálátlanná, tompává, érzéketlenné tudja tenni. És az ígéretet, a virágos álmokat mennyire semmivé teszi, mennyire letarolni képes.

A szeretetében aggódó anyaszív nem várakozhatott tovább, megkell tudnia mi történt gyermekével. És imádkozva és könnyezve ő is elindul a csillogó főváros felé, ő azonban nem dicsőséget jön keresni ide, hanem a szeretet vonzza, űzi keresni azt ami elveszett. De mire a fővárosba ért, Adélt már nem találta ott, az elment még messzebb, nagyobb, rózsásabb vidékre. Páris felé

Páris . . . Szinte elszédült e gondolatra az anya és percek alatt órákat, órák alatt napokat, heteket, hónapokat, sőt éveket öregedett. Tehát még ezt is meg kellett érnie.

És a szálloda, a hol az anya megszállva volt, most különös dolgot hallott. A szállodai szoba közepén már térdein kuporog az összetört anyatest és onnan ostromolja hitszárnyaival az eget és nem kél fel térdeiről addig míg meg nem bizonyosodik arról, hogy gyermeke sorsa Isten kezébe van letéve és habár most még labda az ördög kezében, ki kénye-kedve szerint ide-oda dobálja, egyszer mégis Isten fog győzedelmeskedni felette és a szeretet. Egy bűneinkért keresztre feszített Istennel és egy által ütött hívő anyaszívvel örökké nem lehet dacolni. Isten utat fog találni a kemény szívhöz

(Folytatás következik.)

Szerkesztői rovat.

A budapesti gyülekezet leányotthonát áldozócsütörtökön adtuk át nemes hivatásának. Az otthon berendezése már a háború kitörése előtt vétetett, az átadással azonban

mind addig várni kellett, míg a gyülekezet saját házában nem adhatott neki helyet. Isten kegyelméből ez a pillanat végre elérkezett és a nagy jövőre hivatott mű végre megindulhatott. Az otthon ünnepies megnyitására Schütz W. lelkész úr, a Bethania egyesület felügyelője és gondnoka működött közre áldásos prédikációjával egybe kötve. Bár adná Isten, hogy e kicsiny mustármag hamar terebélyes fává nevededne Isten gyümölcsösökertjében.

Jakob János, lapunk szerkesztője immár katonai ruhába öltözött és mint értesülünk, jelenleg Budapesten állomásozik. A budapesti gyülekezet bizonyára örül ez öröndetes hírnek, ahol ő annyi kedves időt töltött valaha.

Kreutzer Károly testvérünk, akiről már jelentettük, hogy a bronz vitézségi érdemjelben részesült, most tábori lapon közli velünk, miszerint Hötzendorfi Konrád, vezértábornagy a napokban náluk időzött és szemlét tartott a csapatok felett és ekkor az összes kitüntetett legénységet kiállította a sorból és egyenként érdeklődött mindegyiktől, ki hol és miért nyerte a kitüntetést.

Jézus tanítványainak bécsi szövetsége öröndetes hírt közöl velünk. A nehéz háborús idő dacára áldozócsütörtökön egy hittel teljes, áldásos gyűlésre jöttek össze, mely felváltva a baptisták keresztyén ifjúsági egyesülete, az evangéliumi társaság és a metodista egyesület által rendeztetett. A gyűlések emelkedett hangulatban és Isten lelke által megszentelve folytak le. A nyilvános isteni tiszteletet Dr. Mello beszéde vezette be és Dr. Witz tanár, a református egyház főegyház tanácsosa, zárta be buzgó szavaival.

A gyöngyösi borzalmas tüzkatasztrófa alkalmából, mikor fájdalommal és részvétellel értesülünk ezen virágzó magyar város szerencsétlen pusztulásáról, a hol ezrek vesztették el hajlékaikat, Isten atyai akaratában megnyugodva érezzük, hogy Isten keze napról-napra mind jobban nehezedik reánk. A sok szerencsétlenség között bő alkalom nyílik számunkra arról elmélkedni, hogy mi módon és uton lehetne ez erősen megpróbált nemzetet és népet Istenhez, töredelmes bűnbánatra és megtérésre vezetni, hogy Árpád fiaira boldogabb nap viradna. A szerencsétlenség színhelyén a királyi pár is gyorsan megjelent, a mi nagyban hozzá járult a közhangulat kedvező emelkedéséhez és a mélyen sujtott lakosság megvigasztalásához. Melle.

Honnan tudom, hogy van mennyország?

Még abban az időben, mikor feljártam a galilei körbe, ahol sok vitatkozásom volt néhány kemény koponyával, kik ridegen a tagadás elvére építettek, ott hallottam egy kedves, keresztyén alapon álló filozófustól erre a kérdésre gyönyörűen megfelelni. Az Istenfelő bölcsész körülbelül a következőket mondta:

„Ahogy a szomorú és fájdalmas dolgokból arra következtettek, hogy valahol még nagyobb, emésztőbb fájdalom uralkodik, ahogy a betegség, halál azt mutatja, hogy valahol a betegségnek, gondnak, bajnak, halálnak országa létezik, ahol minden gyötrődés, kín, panasz, szenvedés összegyűjtve van és ahonnan csak átok és átok terjed szerte szét, — úgy valahányszor egy virágra tekintek, egy csillagra nézek, egy madárdalolást hallok, az jut eszembe, hogy kell egy olyan országnak is lenni, ahol minden virágos, minden csillagos, minden madárdalós. És amikor a földön szeretetet tapasztalok, szülői, hitvesi, testvéri, felebaráti szeretetet, akkor joggal következtetem, hogy a szeretet országa is létezik valahol. Ha pedig a szeretetország bizonyítható, akkor a mennyország sem ismeretlen többé.“ Cs.

Gondolatok.

Nem azt várom, hogy engem szeressenek, hanem hogy én szerethessem ellenségeimet.

Nem a gyönyörök után szaladok, hanem a kereszt az ideálom.

Nem azért követem Mesteremet, mert Ő boldogít nagyszerűségével, de követem akkor is, ha Vele szegény és kár ér. És Ővé vagyok akkor is, ha a gyötrődés, fájdalom, halál homlokon csókol . . .

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====

==== Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön. ====

==== Tíz példányt portomentesen küldünk ====

==== Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők: ====

Keresztyén Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

==== Felelős szerkesztő: Jakob János. ====

==== Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv. ====